

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Βίος ἐν τῇ Αὐλῇ τοῦ Δένχαμ.

Εὐκολώτερον ἔσται εἰς τὸν ἀναγνώστην νὰ φαντασθῇ ἢ εἰς ἐμὲ νὰ περιγράψω τὴν χαρὰν νεαροῦ παιδός, τοῦ Λονδίνου, ἀπομακρυνθέντος ἐξ οἰκίας ὡς ἡ τοῦ Δίκ ἐν τῇ Αὐλῇ τοῦ Ρόαν, καὶ ἐλθόντος εἰς ταύτην ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐξύπνησε τὴν πρώτην μετὰ τὴν ἀφίξίν του. Ἡ κυρία Νάυλορ ἦτο διατεθειμένη νὰ εὐχαριστηθῇ μετὰ τῆς νέας φροντίδος τῆς. Ὁ σύζυγός τῆς καταρχὰς ἐνόμισεν αὐτὸν παραπολὺ μικρὸν καὶ ἀμὰθη ἵνα εἶναι ἄξιος τοῦ κόπου νὰ μεταφουτευθῇ ἐκ Λονδίνου εἰς τὴν Αὐλὴν τοῦ Δένχαμ. Εἶναι «μία ἐκ τῶν ιδιοτροπιῶν τοῦ σίρ Τζῶν», εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του. Ἡ ἐλευθερία ὅμως χρηματικῇ χορηγία τὴν ὁποίαν ἐλάμβανον χάριν τῆς τροφῆς του δὲν ἦτον εὐκαταφρόνητος, καὶ τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας ἤθελε βαθμηδὸν ἐξαλειφθῇ. Ὡς πρὸς δὲ τὴν ἀμάθειαν αὐτοῦ, ταχέως εὗρεν ὅτι δὲν ἦτο τοσοῦτον μεγάλη ὅσον ὑπέθετεν. Χάρis εἰς τὸν Βάλτερς, ἡδύνατο νὰ ἀναγινώσκῃ καὶ νὰ γράφῃ ἱκανῶς καλὰ ὅ,τι δὲ ἐξέπληξε μεγάλως τὸν Νάυλορ ἦτον ὅτι ἐβλεπεν ὅτι ἐγίνωσκε τὰ ὀνόματα σχεδὸν πάντων τῶν ἀνθέων ἐν τοῖς κήποις, καὶ ἐκ τῶν σπανίων ἀκόμη, τὰς γνώσεις δὲ ταύτας ἀπέκτησεν ἐκ τῶν τακτικῶν αὐτοῦ ἐπισκέψεων εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ *Covent Garden*. Ἦσαν πολλοὶ ἄλλοι ἐργάται ἐνασχολουμένοι περὶ τὰς γαίας, καὶ διάφοροι παῖδες, οἵτινες ἤρχοντο ἐκ τοῦ χωρίου καθ' ἑκάστην πρωΐαν καὶ ἐπανήρχοντο οἴκοι ἵνα φάγῃ καὶ κοιμηθῶσι τὴν νύκτα. Τὸν Δίκ ἐθεώρουν καταρχὰς μετὰ περιεργείας, διότι ὁ σίρ Τζῶν τὸν ἔστειλεν ἐκ τοῦ Λονδίνου καὶ τὸν διετήρει οἰκότροφον παρὰ τῇ ἀρχικηπουρῇ του. Πάντα τὰ περὶ αὐτὸν ἐφαίνοντο νεώτατα καὶ παράδοξα, καὶ πολλάκις ἠσθάνετο ἑαυτὸν μεμονωμένον. Ὁ σίρ Τζῶν καὶ ἡ οἰκογένειά του ἐπορεύθησαν εἰς τὴν θάλασσαν ἐπ' ὀλίγον, καὶ ἀνεμένοντο μόνον ὅταν ἡ ἐποχὴ τῆς κυνηγετίας ἤρχιζεν. Ὁ Δίκ ἐπεθύμει πολὺ νὰ ἐπανίδῃ τὸ εὐγενὲς πρόσωπον τοῦ σίρ Τζῶν, καὶ ἠσθάνετο τοσοῦτον εὐγνώμων εἰς αὐτὸν διὰ τὴν εὐγένειάν του ὥστε ἐνόμιζεν ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐπροκτεν ἱκανὰ ὅπως δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του.

Ἡ ἐργασία ἥτις ἐδόθη αὐτῷ ἐν τοῖς κήποις ἦτον ἱκανῶς εὐκολος. Ἐκαθάριζε τὰς ἀτραποὺς ἀπὸ ριζῶν, μετεκόμεζε λαχανικὰ καὶ καρποὺς εἰς τὴν οἰκίαν, ἢ ἐνίοτε—τοῦτο δὲ τὸν εὐπρέστει, πλεϊότερον—ἐδοῆθει ἕνα τῶν κηπουρῶν εἰς τὴν μεταφύτευσιν γερανίων ἢ ἄλλων φυτῶν. Ὁ ἀρχικηπουρὸς Νάυλορ ὁσημέραι ἠδύνατο τὴν ἀγάπην του πρὸς τὸν «ἀσυνήθη μικρὸν παῖδα» ὡς ἔλεγεν εἰς τὴν γυναῖκα του μίαν ἡμέραν «οὐδὲν φαίνεται διαφεύγον τὴν παρατήρησιν αὐτοῦ» καὶ ἐν τῇ εἰπῇ τὸ ὄνομα ἑνὸς φυτοῦ ἢ ἀνθους τὸ ἐνθυμεῖται. Πλεῖστοι παῖδες θὰ τὸ ἐλθσμόνουν ἅμα τὸ λέγετε εἰς αὐτούς. Τοιαύτη μνήμη θὰ τῷ χρησιμεύσῃ καλῶς μίαν ἡμέραν.

«Εἶναι ὠραῖον καὶ καλὸν μικρὸν παιδίον», παρητήρησεν ἡ κυρία Νάυλορ «καὶ τόσον ὑποχρεωτικόν. Εἶναι πάντοτε ἑτοιμον νὰ πηγαίῃ εἰς ὑπηρεσίας δι' ἐμὲ τὴν ἐσπέραν, ἢ νὰ παίξῃ μετὰ τὰ μικρὰ παιδιά. Ἐνόμισα ὅτι δὲν θὰ ἦτο καλὸν νὰ τὸν ἔχωμεν ὅταν ὁ σίρ Τζῶν πρῶτον ἔγραψε περὶ τῆς ἐλεύσεώς του ἀλλὰ νομίζω ὅτι καλῶς ἐπράξαμεν νὰ τὸν λάβωμεν. Ὡς πρὸ δὲ τὸν Νεδ καὶ Τόμμου, τὸν ἀκολουθοῦσι ὡς τὴν σκιάν των ὅταν εἶναι ἐν τῇ οἰκίᾳ.»

Ὁ Νεδ καὶ Τόμμου ἦσαν δύο τέκνα τῆς κυρίας Νάυλορ. Ἦσαν εὐθυμοὶ μικροὶ παῖδες ἱκανὰ ἔτη νεώτεροι τοῦ Δίκ· δι' αὐτὰ οὗτος ἦτο μεγάλη ἀπόκτησις. Ὅταν ἡ ἐργασία τῆς ἡμέρας ἐτελείωνε τακτικῶς ἴσταντο παρὰ τὴν θύραν τοῦ κήπου, ἵνα ζητήσωσι τὴν ὑπηρεσίαν των πρὸς ἐπιδιόρθωσιν τῶν χαρτίνων ἀετῶν αὐτῶν, καὶ νὰ τοὺς βοηθήσῃ νὰ τὰ πετάξωσιν εἰς τὸν ἀέρα, ὡς καὶ ἄλλας ὁμοίας ὑπηρεσίας, οἷας καλοὶ καγαθοὶ παῖδες δύνανται νὰ πράξωσι διὰ μικρὰ παιδιά. Ταῦτα βλέπουσα ἡ κυρία Νάυλορ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον προσκολλᾶτο εἰς τὸν Δίκ.

Ὅταν αἱ ἡμέραι ἤρχισαν νὰ βραχύνωνται, καὶ ἡ πρώτη τοῦ φθινοπώρου ἀμυδρὰ ἐπίδρασις ἐπὶ τῶν πρασίνων φύλλων ἤρχιζε, ἀνηγγέλη ὅτι ὁ σίρ Τζῶν καὶ ἡ οἰκογένεια ἤρχοντο οἴκαδε. Διέμειναν παρὰ τὴν θάλασσαν πλεϊότερον χρόνον ἢ ὅσον καταρχὰς ἐσκόπων, ἕνεκα τῆς ἀσθενείας μιᾶς τῶν νεανίδων. Ἀλλὰ τῶρα ἡ ἡμέρα ὥρισθη, καὶ πρόπαρασκευαί ἐγίνοντο δι' αὐτοὺς ἐντὸς τε καὶ ἐκτὸς τῆς οἰκίας. Καὶ ὁ Δίκ ἦτον ἐνησυχλημένος πρὸς τοῦτο, νὰ καθάρισῃ τὰς ἀτραποὺς ἀπὸ πάσης ρίζης, καὶ ἀπὸ τῶν ζιγῶν φύλλων. Ἀγγεῖα μετὰ φυτῶν ἔδει νὰ τεθῶσι εἰς σειρὰς ἐπὶ ἑκατέρου μέρους τοῦ εὐρέως ἐξώστου ἀπέναντι τῆς οἰκίας, καὶ ἕτερα νὰ κομισθῶσιν ἐντὸς τῆς αἰθούσης, καὶ ἐν ἐτέροις δωματίοις. Ὁ Δίκ ἐπήγαινε καὶ ἤρχετο φορτωμένος ἑωσοῦ αἱ χεῖρες του ἀπέκαμνον· ἀλλ' οὐδόλως ἔμελλε αὐτῷ τὸ τοιοῦτον διότι νῦχαριστεῖτο νὰ βλέπῃ τὴν καλαισθησάν μεθ' ἧς ἡ κυρία Νάυλορ διευθεῖται τὰ πάντα κατὰ τὸ ἑκάστον χρόμα. Ὅταν τὰ πάντα συνεπληρώθησαν, ὁ κ. Νάυλορ ἦλθε καὶ αὐτὸς νὰ ἰδῇ τὴν διάταξιν, καὶ παρετήρησε τὸν Δίκ θεώμενον μετὰ θαυμασμοῦ.

«Λοιπὸν, Δίκ, εἶπεν, πῶς σοὶ φαίνονται.»

— «Εἶναι ὠραία, δὲν χορταίνω νὰ τὰ κυττάζω.»

«Ὁ παῖς ἐγεννήθη διὰ κηπουρὸς,» εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ κ. Νάυλορ. «Ἐπρεπε νὰ ἀρχίσῃ νὰ μανθάνῃ λατινικά. Θὰ τὸ εἶπω εἰς τὸν σίρ Τζῶν.»

[Ἔπεται συνέχεια.]

Ο ΗΓΕΜΩΝ ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Ὁ Ἀλέξανδρος Α'. ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας ἐγεννήθη τῇ 5 Ἀπριλίου 1857 ἐν Βερὼνῃ, ἐπαιδεύθη δὲ κατ' ἀρχὰς μὲν κατ' οἶκον, εἶτα δὲ ἐν τῇ στρατιωτικῇ σχολῇ τῆς Δρέσδης, ὅθεν ἐξῆλθεν ἐν ἔτει 1875 ὡς ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ δευτέρου συντάγματος τῶν δραγῶν.